

„Zbyňdo, co děláš v sobotu? Vráťa musí do práce, Lištička bude už od pátku u babičky a já bych strašně ráda na výstavu koček.“

„Jdu na výstavu koček,“ odpověděl samozřejmě.

V sobotu ráno Vráťa políbil rozespaloú Eriku. „Měj se dobře, kočička, co budeš dnes dělat?“

„Jdu na kočičky se Zbyňdou. Když nemůžeš ty, prý půjde se mnou on.“

„Tak mi to pak hezky povyprávíte,“ láskyplně ji pohladil, „já musím jít vydělávat penízky, abych si vedle své úspěšné kočičky nepřipadal méněcennej.“

Usmála se, otočila na druhý bok a znovu usnula.

Když pak se Zbyňkem vešli do rozlehlé haly, plné kočičích klecí, celá se rozzářila.

„Ty jejich klícky tady jsou tak krásný!“

„Neboj, děvčátko, na naší útulný klícce se už pracuje. Jen nebude mít zamřížovaná okýnka.“

Eriku nejvíc zaujalo zvíře, které bylo víc než podobné obyčejnému mourkovi, ale mělo dlouhou hedvábnou srst a zvláštní oči.

„Zlatá činčila, je jich u nás jen pár kousků,“ zasvěcoval ji majitel, když se zastavila u klece a nemohla od líně se pova-

lující krasavice odtrhnout pohled.

„Co taková kočka stojí?“ zeptal se Zbyněk.

„Není to nic levného. Dvacet tisíc. Jak jsem říkal, je jich v republice zatím málo.“

„Dvacet tisíc za kočku?“ vytřeštila oči Erika.

„Co stojí takové ty obyčejnější, co jich je kolem plno?“ byl zvědavý Zbyněk.

„Asi myslíte peršanky, že? To se různí, ale můžete ji sehnat tak od patnácti stovek výš.“

Zbyněk postával u klece a vypadalo to, že by zvíře nejraději obrátil naruby a prohlédl si ho zevnitř.

„Kde se dá taková číča sehnat?“

„Třeba u mě. Během dvou týdnů budu mít dvě kočičky k odběru.“

„Vezmem si je.“

Erika ho uchopila za předloktí a pevně stiskla. „Zbyňku, jedna ta kočka stojí dvacet tisíc. Co s nima, proboha, budeš dělat?“

Rozesmál se. „Já? Snad ty, ne?“

„Šílíš? Kdybych před někým řekla, že mám kočku za dvacet tisíc, každý by si myslel, že mám z kočky kožich.“

„Jenže ty nebudeš mít z kočky kožich, ale bude to tvoje pojistka na důchod.“

„Cože?“ nevěřila vlastním uším.

„Někdo ukládá peníze co cenných papírů, ty je budeš mít holt v kočkách. A budeš mít spousty koťátek a ta zase po dvaceti prodáš a nakonec si z toho koupíš kožich třeba z leoparda.“

„Já si nikdy žádnéj kožich nekoupím jinej, než plyšovej. Kožichy totiž nesnáším. Víš, co je za nimi utrpení?“

„Tak se nečerti, máš pravdu. Koupíš si plyšák, třeba růžovej, nebo modrej, a na starý kolena pozlacenou hůl.“

Zbyněk zaplatil zálohu na kotě.

„Stačí jedno?“ ptal se Eriky stejným tónem, jako by právě kupoval k večeři o pět deka salámu víc. „Budeš k nim potřebovat ještě kluka, pán říká, že má jen dvě holky.“

Pán se snažil vysvětlit, jaký to je vzácný exemplář a jak to v chovu chodí. Erika na chvíli získala pocit, jako by je nepovažoval za vhodné budoucí majitele.

„Peníze nejsou všechno. Zlatá činčila je perla,“ zřejmě očekával, že ke koupi vzácné kočky budou přistupovat zodpovědněji. Co to může být za lidi, kteří tomu nerozumí a vysolí takové peníze jen tak? Zbyněk si to včas uvědomil. Během chvilky se proměnil v zaníceného zájemce o tu vzácnou čiču. Když odcházeli, loučil se s nimi chovatel jako se starými dobrými známými.

„No uznej, děvčátko, jedné by bylo smutno.“

„Bože, co já řeknu doma? Vráťa má zvířata rád, ale do bytu by si je pustil jen přes mou mrtvolu. Z toho vyplývá, že mě zabije.“

„Čiči budou roztomilý. A Vráťa je rozumnej chlap, ví, co to je investice do budoucna.“

Ještě že jsem si nevymyslela navštívit zoologickou, pomyslela si Erika. Ten cvok je schopnej mi koupit třeba medvěda.